

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

A fehér faj meg nem énekelt hősei

2. rész

Fritz Julius Kuhn

1958. október 16-án George Lincoln Rockwell a második világháború vége óta először emelte fel a horogkeresztes zászlót. Az egykori amerikai haditengerészeti parancsnok *This Time the World* című önéletrajzában világossá teszi, hogy ezt a napot tekintette az amerikai nemzetiszocializmus hivatalos kezdetének a Hitler utáni korszakban. Bár Rockwell parancsnok minden bizonnyal a leghíresebb vezető volt, akit a mozgalom az Egyesült Államokban kitermelt, nem ő volt az első. Voltak mások is, húsz, sőt harminc évvel és még többel az ő ideje előtt. Az ő nevüket, tetteiket és sorsukat szinte teljesen eltörölte a háború katasztrófája, amely az ő és az ő küzdelmük közé állt. De a háború előtti nemzetiszocialisták közül a legemlékezetesebbek egy olyan jelenséghez tartoztak, amelyet az el-lenséges sajtó pontatlanul "Német-Amerikai Szövetségnek" nevezett.

Fritz Julius Kuhn

Néhány nemzetiszocialista, amerikai és

más nemzetiszocialista még ma is összerezzen a név pusztá említésére. A Bundot nagyon rossz tévedésnek tartják, amit jobb, ha elfelejtenek, elsősorban azért, mert teljesen az ellenség kezére játszott azzal, hogy azt a képzetet táplálta, hogy a nemzetiszocializmus csak egy német összeesküvés az Egyesült Államok elfoglalására. Az igazság azonban, ahogyan azt *A náci mozgalom az Egyesült Államokban* című könyv zsidó szerzője feltárta, egészen más volt. Sandar Diamond, bár természetesen ellenséges a témájával szemben, mégis hihető képet ad a Bundról, amelyet nagyrészt (és meglepő módon) nem színez ki a szokásos inzultus. Az övé az egyetlen elérhető valódi története ennek az ellentmondásos szervezetnek. Még így is legalább megfelelő beszámoló mozgalmunk örökségének egy fontos részéről.

Nem kevés elvtárs tiltakozna az ellen, hogy a Bund egyáltalán nem része az örökségünknek; hogy követői nem voltak mások, mint rövidlátó teuton nacionalisták, akik az "árja" szót csupán a "német" szinonimájának tekintették. Más szóval, semmit sem törődtek a világméretű fehér faji egységgel, amelyet Rockwell a nemzetiszocializmusban látott, és csak arra törekedtek, hogy német közösségeket szervezzenek az Egyesült Államokban. Egy ilyen értelmezés Diamond hiteles kutatásai szerint marginálisan pontos. Érdekes, hogy könyvének kiadására, több mint négy évtizeddel az események után, amelyekről ír, az 1970-es évek közepén a White Power újjáéledése készítette, amelynek központja általában a középnyugaton és konkrétan Chicagóban volt, bár korántsem kizárólagosan. Anélkül, hogy ténylegesen megemlítené ezt a korabeli küzdelmet, Diamond következtetésekkel akarta megmutatni, hogy párhuzamot lehet vonni a Bunddal. Talán igaza volt. Akár fel tudjuk karolni, mint tiszta nemzetiszocialista szervezetet, akár nem, a Bund elválaszthatatlan a történelmi, ha nem is teljesen ideológiai vonalunktól, tetszik vagy sem, mert nem teljesen felejtette el nagyon sok amerikai, aki átélte a harmincas évek végét és a negyvenes évek elejét. Ráadásul az igazság nem is olyan szörnyű, mint ahogy azt egyes elvtársak előre sejtik.

Teutonok és barátok

Az Amerikai-Német Népszövetség - ez volt a valódi neve - nem a nemzetiszocializmus első megnyilvánulása volt az Egyesült Államokban. Már 1923 márciusában (teljes nyolc hónappal a müncheni puccs előtt) először lobogott a horogkeresztes zászló Amerikában egy lakóházban, Chicago északi részének közelében. Ezt néhány férfi, többnyire a háború utáni Németország éhínséges körülményeiből bevándorlók, akik a *Teutonia* Clubban tömörültek. Számuk talán nem volt több

tucatnyi tagnál, akiknek célja a nemzetiszocializmus iránti közös szeretetük megosztása volt, semmi több. Az ő klubjuk, ahogy a neve is jelezte, csupán egy klub volt, amelynek nem voltak politikai céljai, azon kívül, hogy kisebb pénzösszegeket gyűjtöttek adományként, amelyeket Németországba és Hitler harcába küldtek.

November 9-e után, a müncheni kudarc után a sikertelen puccsból menekültek érkeztek Amerikába, és csatlakoztak a chicagói elvtársak aprócska csoportjához, akik a csoport nevét *Teutonia Egyesületre* változtatták. Mire Hitlert 1933. január 30-án kancellárrá választották, a *Teutonia Egyesületnek* már 500 testvéri tagja volt, főként Chicagóban, Detroitban és New Yorkban. Ekkor érték el a Teutonia elvtársak a legboldogabb sikerüket, amikor rávették Chicago egyik legismertebb éttermének, a Red Star Inn-nek a tulajdonosát a Clark Street-en, a North Avenue közepén, hogy a Führer diadalának örömeire egy hatalmas horogkeresztes zászlót lobogtasson a tetőn! A zászló felvonása azonban egy nagyon komoly probléma közeledtét is jelezte.

A nemzetiszocialisták választási győzelme miatt a teutonokat hirtelen több ezer tagfelvételi kérelem árasztotta el. Mivel nem volt olyan hivatalos szervezet, amely a túlaradó érdeklődésnek megfelelt volna, az egyesületet fel kellett oszlatni, és helyette egy új, a tömeges tagság kezelésére alkalmas struktúrát hoztak létre: *Az Új Németország Barátai. A F.O.N.G.*, ahogyan a köznyelvben ismerték, a növekvő mérete ellenére továbbra is a német-amerikaiak testvéri intézménye maradt, akik piknikezéseken és sörözőkben Adolf Hitler dicséretét énekelték. Ártalmatlan jellege azonban nem tartott sokáig.

Április elején az Amerikai Zsidó Kongresszus és a B'nai B'rith országos bojkottot indított az Egyesült Államokban található összes német üzlet ellen, még akkor is, ha a tulajdonosok generációk óta amerikaiak voltak. A zsidók azt követelték: "Ne vásároljatok német árut!". Hirtelen olyan csemegeboltoknak, zeneboltoknak vagy játékboltoknak, amelyek már régóta az amerikai nagyvárosok szerves részét képezték, betörték a kirakatát, vásárlóikat "fasisztaként!" szidalmazták, tulajdonosaikat pedig erőszakkal fenyegették meg, ami néha meg is valósult egy-egy szerencsétlen boltos esetében.

Azon a nyáron a zsidók és nem zsidó lakájaik hatalmas médiaeseményt rendeztek, amikor kibérelték és megtöltötték a New York-i Madison Square Garden üregét. Ez volt a színhelye egy látszatpernek, amelyben Adolf Hitlert és követőit "emberiség elleni bűnökkel" vádolták. A zsidók a sajtóban, az összes nagy

rádióhálózatban és a hollywoodi filmhíradókban bőséges tudósításban részesültek, tömeggyilkosságokról és megsemmisítő táborokról érzelmeskedtek; a földön hemperegtek a gyűlölet köpködésének féktelen paroxizmusaiban, és a legjobb ószövetségi stílusban tépték ruháikat - mindezt évekkkel az állítólagos "végső megoldás" állítólagos megkezdése előtt. Mindez persze csak bemelegítés volt a zsidó bosszúállás legfőbb aktusához, a háború utáni nürnbergi perekhez. A "törvény" talmudi megszállottságával senkit sem lepett meg a Hitler ellen távollétében hozott bűnös ítélet (ugyanazt a kifejezést használták újra Nürnbergben, és ez ma is aktuális, amikor a zsidók egy nemzetiszocialista múlttal vádolt nyolcvanéves embert vádolnak), sem a várható halálos ítélet, amelyet a héber gyülekezet őrzőgő örömmel üdvözölt, mint egy jelenetet a Purimból. Az, hogy ezekre a hisztérikus eljárásokra azután került sor, hogy Hitler már csak néhány hónapja volt hatalmon, és több mint tíz évvel azelőtt, hogy a hamis "holokauszt" állítólag elkezdődött volna, szintén nem volt meglepő a zsidóságot jól ismerők számára. Valójában a bosszúálló kirakatper volt a hivatalos hadüzenetük a nemzetiszocialista Németország ellen. Nyilvánosan megígérték, hogy minden pénzügyi zsinórt megmozgatnak annak érdekében, hogy a dacos országot gazdaságilag megbuktassák.

A zsidók háborút hirdetnek

A gyűlöletper főszervezője és a németellenes bojkott szóvivője pontosan összefoglalta, hogy mit csinálnak a zsidók. A New York-i legnagyobb rádióállomás (WABC) által sugárzott és másnap (1933. augusztus 7-én) a *The New York Times*-ban megjelent Samuel Untermeyer, a *Zsidó Gazdasági Világszövetség elnöke* így harsogott: "A történelem így ismétli önmagát, de ez nem ad okot arra, hogy megengedjük egy egykor nagyszerű nemzetnek ezt a sötét középkorba való visszatérését, vagy hogy ne mentjük meg ezt a 600 000 lelket (zsidót) a pokol kínjaitól, hiszen keresztény barátaink segítségével cselekedhetünk, ha megvan bennünk az akarat a cselekvésre. Mindenki, zsidó és nem zsidó egyaránt, aki még nem vonult be *ebbe a szent háborúba* (a szerző dőlt betűs szavai), tegye meg most és itt. Nem elég, ha nem vásároltok Németországban készült árut. El kell utasítanotok, hogy olyan kereskedővel vagy boltossal üzleteljete, aki német gyártmányú árut árul, vagy aki német hajókat vagy hajózást pártfogol. Amit mi javasolunk, és amiben már messzire mentünk, az egy tisztán védekező gazdasági bojkott folytatása, amely aláássa a Hitler-rezsimet, és a német népet észhez téríti azáltal, hogy tönkreteszi exportkereskedelmét, amelytől a pusztaság léte függ. Végezetül engedjék meg, hogy még egyszer megköszönjem Önöknek ezt a bátorító fogadtatást, és biztosítsam

Önök, hogy az Önök és *nem zsidó barátaink millióinak* támogatásával (a szerző dőlt betűs szavai) be fogjuk verni az utolsó szöveget a bigottság és a fanatizmus korszokjába!".

Untermeyer halál- és pusztító szónoklatának gyűlölködő hangvétele még nyomtatásban is nyilvánvaló, anélkül, hogy a férfi izgatott, magas, orrhangú hangja előnyére válna. Azzal, hogy ilyen korán Németország elpusztítása mellett agitált, aktívan teljesítette a *Cion Tanult Vének jegyzőkönyveinek előírásait*, amelyek kimondják: "Olyan helyzetben kell lennünk, hogy minden ellenzéki cselekedetre háborúval válaszoljunk annak az országnak a szomszédjaival (Untermeyer "nem zsidó barátjaival"), amelyik szembe mer szállni velünk" (VII. jegyzőkönyv, 3. pont). Amikor a gazdasági agresszió végül katonai agresszióvá alakult át, ahogyan annak mindig is át kellett alakulnia, Untermeyer 1933-as nyilatkozata a világ zsidósága nevében nem merült feledésbe. Maurice L. Perlzweig, a *Zsidó Világkongresszus* brit szekciójának vezetője így örvendezett: "A *Zsidó Világkongresszus* hét éve háborúban áll Németországgal!". (*Toronto Evening Telegraph*, 1940. február 26.) Őt támogatta Geoffrey Mander a londoni *Jewish Standardban*, 1941. április 17-én, amikor azt mondta: "A zsidók ügye az egész világon az az ügy, amelyért Nagy-Britannia és szövetségesei harcolnak." A New York-i *Jewish Mirror* 1942 októberében idézte Ludwig Lewisohnt, a világ egyik legbefolyásosabb emberét, az *Amerikai Cionista Szervezet* egyik hatalmasságát: "A zsidó nép a háború természetének szimbóluma. Senki más. Semmi más. Ez az alfája és az omegája, az egész ügy kezdete és vége! "

Amerikai rohamcsapatok jönnek létre

Mivel az amerikai hatóságok természetesen nem voltak hajlandók megvédeni a német-amerikai üzletembereket a zsidóktól, az F.O.N.G. segélykiáltással válaszolt, és szervezői egy önkéntes biztonsági szolgálatot hoztak létre, egyenruhás férfiakkal, akik őrszolgálatot láttak el a veszélyeztetett létesítmények előtt, és szórólaponkat terjesztettek, amelyekben a dilemmát német-amerikai szemszögből magyarázták. Az O.D. ("Ordnungs Dienst", azaz "Rendészeti Szolgálat") néven ismert aktivisták jelentős szerepet játszottak abban, hogy a depresszió idején megmentették a kis amerikai üzleteket a tönkremeneteltől, miközben életet és testi épséget védtek a zsidó utcai terrorizmustól.

Az Atlanti-óceán túloldalán a berlini vezetők nem hagyták figyelmen kívül az Egyesült Államokban zajló fejleményeket. A zsidók ottani akciói előre láthatóak

voltak, és a nyilvánosság tájékoztatási eszközeinek nagy részét fojtogató hatalmakat szintén értékelték. A régi N.S.D.A.P.-A.O.-t, a párt kifejezetten az otthoni és a tengerentúli nemzetiszocialisták közötti kommunikációra létrehozott irodáját Ernst Bohle vezette. Angliában született, fiatalkorát Dél-Afrikában töltötte, mielőtt 1923-ban a berlini egyetemre ment, ahol kereskedelmi diplomát szerzett. Az akkori novemberi drámai események által inspirálva csatlakozott Hitler alakulóban lévő mozgalmához, és gyorsan emelkedett a ranglétrán, majd a Külügyminisztérium államtitkára lett, nem utolsósorban azért, mert személyesen is jól ismerte az Európán kívüli világot, különösen az angol nyelvű nemzeteket. Bohle tisztában volt azzal, hogy a hivatala által kiadott, a zsidó bojkott valódi természetéről szóló nyilatkozatokat az amerikai zsidózott hírmédia vagy el fogja tüntetni, vagy kiforgatja, hogy németellenes célokat szolgáljanak, ezért szórólapokat, könyveket és filmeket küldött az F.O.N.G.-nek. A szervezők ezeket az anyagokat az Untermeyer és kóser társai által folytatott rosszindulatú PR-kampány igaz ellenpropagandájaként bocsátották rendelkezésre.

Bohle nagymértékben növelni akarta az információszállítmányok mennyiségét. De arra törekedett, hogy ezeket az anyagokat hazai amerikai csoportok terjesszék. Amíg irodalmát és filmjeit kizárólag az itteni német közösségen keresztül adták ki, az amerikaiak logikusan azt feltételezték volna, hogy azok nem mások, mint "náci propaganda", és eleve elutasították volna őket, mint egy idegen hatalom elfogult nézeteit. Az Új Németország jóindulatát és barátságát akarta megmutatni Amerika felé. Az biztos, hogy abban az időben működött egy hazai nemzetiszocialista szervezet, az *Ezüstinges Légió*. De annak vezetője, William Dudley Pelley, akit az FBI és a kongresszus vizsgálóbizottságai már akkor is alaposan megfigyeltek, úgy döntött, hogy csak korlátozott mennyiségben terjeszti a berlini anyagokat, mert nem állt szándékában alátámasztani ellenségei vádját, miszerint az Ezüstringesek egy másik kormány ügynökei.

Miközben Bohle azon igyekezett, hogy a Harmadik Birodalom álláspontját az amerikai nép számára elfogadhatóvá tegye, az F.O.N.G. vezetői az ellenkező irányba húztak. Erőfeszítéseik inkább arra irányultak, hogy megszervezzék az USA német nyelvű közösségeit, hogy az összes amerikai németet az Atyaföld részévé tegyék, és csak másodsorban törődjenek a lakosság többi részével. Az eredmények előre láthatóak voltak. Az Amerikában élő németek, mint minden bevándorló, megőrizték érzelmi és kulturális kötődésüket szülőföldjükhöz, de minden másban először amerikaiak lettek, és nehezteltek minden olyan próbálkozásra, hogy politizáljanak olyan személyek, akiket most már idegennek tekintettek. "Lényegében a német bevándorlók és leszármazottaik amerikaiak

lettek, és amerikaiak akartak maradni." Nehezményezték, hogy az F.O.N.G.-ben lévő honfitársaik veszélyeztetik a fogadott hazájukhoz való hűségüket.

A legtöbb nem német-amerikai nem kezdte úgy tekinteni a nemzetiszocializmust, mint a kommunizmus egy másik változatát, egy hatalomátvételi tervet; Sztálin a munkásokat használta, Hitler a német-amerikaiakat; ez volt az egyetlen különbség, amit megértettek. A kedvezőtlen véleményváltozás miatt elborzadt és feldühödött Bohle utasította az F.O.N.G. igazgatóit, hogy minden német állampolgárt utasítsanak ki, drasztikusan csökkentette az Egyesült Államokba irányuló anyagszállításokat, és kiadta a híres nyilvános nyilatkozatot:

"A nemzetiszocializmus nem exportra való." Az *Új Németország Barátai* nagy kárt okozott az ország hírnevének Amerikában, mivel zsidó ellenségének kezére játszott, és Bohle remélte, hogy hamarosan feloszlanak. Valóban, ahogy erőfeszítéseik kezdtek kifulladásra, és a vezetők között belharcok törtek ki, az F.O.N.G. napjai meg voltak számlálva. De az amerikai nemzetiszocializmus szenvedett.

Az amerikaiak és a Harmadik Birodalom, egy kölcsönös szerelmi kapcsolat

Szerencsére az Egyesült Államok és Németország kapcsolatai ennek következtében drámaian javultak, persze nem kormányzati szinten, hanem az 1930-as évek közepén megugrott az amerikai turizmus Németországban. Ahogy Diamond elismeri, "a látogatók elárasztották a Harmadik Birodalmat. Ez volt a német olimpia nyara. A panziók és a szállodák megteltek, a külföldiek pedig megcsodálták a fővárosban az újonnan épült Autobahnt és a kormányépületeket. Sokan abban a hitben tértek haza, hogy a nemzetiszocializmus szelleme nem csupán a propaganda szüleménye". Idézi "a Németországba látogató amerikai turisták áradatát. Az amerikaiak ismerős látványosságok voltak a Rajna-vidéken, az 1936-os berlini olimpiai játékokon, vagy a híres középkori fallal körülvett városok, Noerdlingen vagy Rothenburg an der Tauber meglátogatásakor. Az olimpiai játékok augusztus 16-án értek véget. Bár sok külföldi látogató elhagyta Németországot, ugyanolyan nagy számban maradtak és intézkedtek, hogy részt vegyenek a szeptember 8-án kezdődő pártnapokon (Reichsparteitag der Ehre)". És ellentétben a Szovjetunió vasfüggönyös politikájával a saját állampolgáraival szemben, "a németek is nagy számban látogattak el az Egyesült Államokba". Nyilvánvaló, hogy Hitlernek nem kellett aggódnia a disszidálás miatt. Sőt, egy vacsorabeszélgetés során ez idő tájt

lazán megemlítette: "Aki el akarja hagyni Németországot, az menjen. Nem állok az útjukba. Ha elégedetlenek azzal, amit tenni próbálunk, ne maradjanak itt. Az ajtó mindig nyitva áll."

Éppen amikor a zsidó bojkottot legyőzte forradalmi gazdaságpolitikája, és a Birodalom a világ minden tájáról érkező csodálói számára kulturális mágnessé vált, a haldokló F.O.N.G. új életre kelt, Bohle legnagyobb megdöbbenésére. A végtelen civakodás miatt elkeseredett *Barátok* átadták tekintélyüket egy Fritz Kuhn nevű szervezeti dinamónak. Ő futószalagon kezdte meg a munkát, feloszlatta az F.O.N.G.-t, és helyébe az *Amerikadeutscher Volksbundot*, vagyis az *Amerikai-Német Népszövetséget*, amelyet ezután egyszerűbben Bundnak neveztek. A 39 éves Kuhnt 1936. március 29-én választották meg Bundesleiterré (Bundvezetővé), hogy "egy erős kultuszszervezetet" hozzon létre. Diamond a továbbiakban kiemeli, hogy "Fritz Kuhn évei alatt az amerikai náci Bund frakciózódó és hatástalan csoportból egy aktív mozgalom eszközévé vált. Kuhn, az üzletembernek sikerült a Bundot egy eladósodott, a náci német támogatástól függő csoportból önfenntartó, pénztermelő műveletté alakítania", 55 egységgel, amelyek az Egyesült Államok 7 régiójában működtek. Los Angelesben, Denverben, Dallasban, Chicagóban, Detroitban, Atlantában és New Yorkban voltak regionális központok, és gyakorlatilag minden államban több tucat kisebb alegység működött. Az országszerte megrendezett Bund-találkozókon nem voltak ritkák a több tízezernyi éljenző követőből álló gyűlések. Miféle ember tudott ilyen átalakulást véghezvinni?

Az Új Szövetség vezetőjének van szava!

Fritz Julius Kuhn 1896. május 15-én született Münchenben. Az első világháború kitörésekor fiatal önkéntes géppuskás volt a bajor gyalogságnál a nyugati fronton. Intelligenciája és bátorsága révén hadnagyi rangig emelkedett, és számos vitézségi kitüntetést kapott, köztük az első osztályú Vaskeresztet. A császár kapitulációja felszabadította a harcos kommunizmus erőit szülővárosának utcáin, ahol 1921-ben csatlakozott a születőben lévő N.S.D.A.P.-hez. Még ugyanebben az évben beiratkozott a müncheni egyetemre, ahol vegyészmérnöknek tanult, és terjesztette az ígét diáktársainak, köztük menyasszonyának, Elzának. A két évvel később kudarcba fulladt puccs résztvevőjeként ő és jegyese letartóztatással fenyegetve Mexikóvárosba menekült az országból. Ott összeházasodtak, és két gyermekük született, egy fiú és egy lány. A következő négy évben Fritz sikeres vegyész volt, de a Ford Motor Company jobb ajánlatot tett, ezért családjával Detroitba

költözött, és honosított állampolgár lett. 1933-ban csatlakozott az *Új Németország Barátai nevű* szervezethez, és gyorsan emelkedett a ranglétrán a közép-nyugati vezetői posztig, mire az F.O.N.G. igazgatói egyhangúlag őt bízták meg az akadozó szervezetük vezetésével.

Személy szerint Fritz Kuhn nagy csontozatú testalkata medveszerűen lógott a 180 centis termetén, ami megfélemlítette ellenségeit. Legközelebbi bajtársai azonban leginkább szelíd modoráról és szentimentális szívéről ismerték. A férfi, aki a pódiumról tudott üvölni a zsidók ellen, minden karácsonykor elsírta magát, amikor meghallotta a "Csendes éj"-t, mert az ifjúkori otthonára emlékeztette. Nem nélkülözte az ironikus humort sem, egyszer ingyenjegyeket küldött Martin Diesnek, az antiszemitizmus betiltása mellett elkötelezett paranoiás konzervatív képviselőnek egy Bund-gyűlésre. Kuhnt mindenekelőtt a nemzetiszocializmussal kapcsolatos heves lojalitás, becsületesség és helyes magatartás jellemezte. Ahogyan egyszer kijelentette: "A szolgálatot nem kárpótolják kegyek vagy kiváltságok. Csak az örömteli önfeláldozás szellemével fogunk győzedelmeskedni". Itt volt az öreg katona, a lövészárkok veteránja, aki hallgatóinak magasabb rendű ösztöneire apellált. Ahogy még Diamond is elismeri: "Általában véve követői nagyra értékelték munkásságát".

Az új bundavezér az amerikanizálással tudta újjáéleszteni a mozgalmat. Többé nem tért ki arra, hogy a többnyire vonakodó német közösséget a szélesebb fehér közösség rovására politizálja. Kuhn "siránkozott a német-amerikaiak sorsán; nem értette, miért szakítja el ősi gyökereit a zsidó Amerika javára". Helyette a horogkeresztet kezdték el özönlíteni a mindenféle nemzeti hátterű amerikaiak. Egy tipikus Bund-gyűlésen 1939 februárjában a nem német szónok, Russell Dunn szólt. Hallgatósága 30%-ban angolszász, skandináv és szláv, 25%-ban ír és 20%-ban olasz volt; a hallgatók alig negyede volt német. Diamond azt írja, hogy "a nyilvános rendezvényein részt vevők nagyrészt nem németek voltak. A megfigyelők egyre inkább észrevették, hogy az összejöveteleket angolelles munkásosztálybeli írek, orosz emerek, olasz volt katonák, coughlinisták (a rendkívül népszerű "rádiós pap", Francis Coughlin követői) és alsó középosztálybeli és munkásosztálybeli amerikai őslakosok látogatták".

Kuhn munkakapcsolatokat alakított ki az Egyesült Államok gyakorlatilag minden jobboldali és fajvédő csoportjával, különösen az *Ezüstinges Légióval*, Amerika első valódi nemzetiszocialista szervezetével: "A bundisták gyakran vonultak egymás mellett Josef Santi *Liktor Egyesületével*, John Finzio *Circolo Mario Morgantinijével* (mindkét csoport az *olasz Feketeingesek* részlege volt), az *ukrán Bar-*

naingesekkel, valamint Pelley *Ezüstingeseinek* és Deatherage *Amerikai Nacionalista Konföderációjának* maradványaival (sic). Az amerikai nemzetiszocializmus kezdett a saját útjára lépni, sőt előrevetítette a számos nem német S.S. egységet, amelyek a következő évtizedben a Szovjetunió ellen harcoltak. Az irodalom és még a vezetők cseréje is mindennapos volt: "A (Bund) New Jersey-i Nordland táborában a Ku Klux Klan képviselői és Salvatore Caridi, az olasz Ex-Combattenti észak-hudsoni csoportjának elnöke gyakori felszólalók voltak". Ez a civilizált együttműködés éles ellentétben állt a kicsinyes haraggal, amely az elmúlt 50 évben az egyre erőtlenebbé váló amerikai jobboldalt jellemezte.

A nemzetiszocializmus emberi arccal

A Bund növekedésének azonban volt egy másik oka is: "Kuhn sikerét részben a vezetői elvhez való ragaszkodásának köszönhető." Az egész tagságot átítatta ugyanazzal az alaptétellel, amely az N.S.D.A.P. izmos, de rugalmas szervezetét létrehozta: Abszolút hatalom a követők felett; abszolút engedelmesség a vezetőknek. Ezt a katonai stílusú működési módot a militáns kommunisták és a hisztérikus zsidók heves ellenállása tette szükségessé, amellyel a bundisták találkozottak. A Bund azonban nem csak drámai felvonulásaival, gyűléseivel és utcai harcaival volt vonzó: "Sok húszas éveiben járó fiatalembert vonzott a Bund testvéri tevékenysége, amely egy mindent átfogó sportprogramot foglalt magában. 1936 nyarára a Bund két futballcsapata, a Hansa és a Hamburg már New York államban is indult bajnokságokban. Voltak versenyszerű tenisz-, jégkorong-, úszó- és sícsapatok is. A nem versenyzők számára a Bund síelő hétvégéket szervezett a Catskill-hegységben. Minden csütörtökön este kilenckor a Bund "Sör-estet" tartott, és azoknak, akik nem szerették az alkoholt, "Kávéórát". Az italok és a szendvicsek ingyen voltak, kártyapaklikat biztosítottak, és ingyenes filmeket vetítettek." Nagyon érdekes diavetítéseket is tartottak a Harmadik Birodalom új művészetéről, zenéjéről és építészetéről.

A legvonzóbb talán a féltucatnyi tágas kemping volt, amelyet a Bund üzemeltetett gyönyörű természeti környezetben. Ezek közé tartozott a wisconsini "Hindenburg", Grafton közelében; a pennsylvaniai "Deutschenhorst"; a New Jersey-i "Nordland"; a Long Island-i "Siegfried", Yaphankban és a michigani "Efdende", Pontiacban. Ezek a kiterjedt ingatlanok nemzetiszocialista területnek számítottak, ahol a viking stílusú építészet, a különböző egyenruhás öltözékek és mindenekelőtt a népies közösség közös szelleme *par excellence* a fehér ember világát jelentette. Minden bizonnyal a bundai táborok leglelkesebb látogatója az a

600 gyermek volt, akik 1937 júniusától szeptemberéig a "Hindenburg"-ban és a "Nordland"-ban játszottak és tanultak. Micsoda "táborozásban" lehetett részük! Miután a fiúk és lányok ősszel visszatértek a rendes állami vagy egyházi iskoláikba, első írásaik, "Hogyan töltöttem a nyári vakációt" kétségtelenül szemet gyönyörködtető olvasmány volt tanáraik számára! Még Diamond is irigyli, hogy a gyerekek "úgy tűnik, élvezték a nyarat", ami enyhén szólva is kevés.

A szép és makulátlanul tiszta táborok olyan népszerűek voltak, hogy további bevételt hoztak a Bundnak, amely egész évben bérbe adta a nyaralókat. A bevétel fennmaradó része tagdíjakból, támogatói hozzájárulásokból, magazinadásokból és reklámokból származott. A Bund kiadványainak neves hirdetői között volt a Schlitz Brewing Company, a Telefunken Records, a Hapag-Lloyd Lines és a Hamburg-America Steamship Company. Néhány hónappal azután, hogy Kuhnt megválasztották vezetőjének, a Bund pénzügyileg teljesen önellátóvá vált. "Új életet lehel az ostromlott Bundba, és mindezt Németország segítségével tették."

Véletlen találkozás a Führerrel

Kuhn csodálatos eredményei ellenére Bohle még mindig aggódott amiatt, hogy a Bund "túlságosan németnek" tűnik, és - bármennyire is tévesen - a Harmadik Birodalom felforgató karjára hasonlít az Egyesült Államokban a legtöbb amerikai számára. Kuhn megerősítette, hogy a Bund minden terjeszkedése ellenére az maradt, ami mindig is volt, a *Teutonia Egyesület* kezdeti napjai óta - egy klub, sokkal inkább testvéri, mint politikai. Bohle-nak azonban voltak aggályai, és nem engedélyezte a Bund hivatalos elismerését, amely az A.O.-tól kapott irodalmat, de semmi mást. A Bund és Németország kapcsolata egész története során hűvösen távolságtartó volt. A németországi nemzetiszocialisták azt remélték, hogy eloszlatnak minden olyan benyomást, hogy más országok belügyeibe avatkoznak.

Bohle irodájának nagyon határozott elképzelései voltak az A.O.-ról és arról, hogy a tengerentúlon el kell kerülni a gyanút: "Célja, hogy a külföldön élő németeket arra ösztönözze, hogy a leghigorúbban tartsák tiszteletben annak az országnak a törvényeit és szokásait, ahol vendégeskednek, ugyanakkor soha ne feledkezzenek meg szülőföldjükről. A *Külügyi Szervezet* (az A.O.) segít minden külföldön élő németnek abban, hogy kapcsolatot tartson az anyaországgal és mindennapi életében is fenntartsa annak eszméit." Bohle eléggé élesen érezte, hogy a Bund, minden amerikanizálódása ellenére, veszélyezteti azt a szigorú mércét, amelyet az

A.O. számára állított fel. Azt a külföldi nevet, *Amerikadeutscher Volksbund*, el kellene hagyni valami olyanért, ami amerikaibbnak hangzik. Ami pedig az amerikaiatlanul hangzó dolgokat illeti, semmi sem volt rosszabb, mint Kuhn saját sűrű bajor akcentusa. Nem tudott volna találni valaki mást, aki amerikai angolul beszélt?

De az A.O. vezetője a legjobban megdöbbsent, ha nem is döbbsent meg, amikor a *New York Times* címlapján egy fényképet látott, amelyen a kínos bundavezér barátságos beszélgetést folytat nem mással, mint magával Adolf Hitlerrel. Az ellenséges (azaz zsidó) hírszolgálatok megragadták az "Ötödik Hadoszlop" propagandisztikus vonatkozásait, és a fotót világszerte terjesztették, mint a Fritz Kuhn és a Führer közötti nemzetközi összejátszás bizonyítékát. Bohle a megaláztatástól forrongva tudta, hogy a zsidók nagy politikai hasznot húznak ebből a szörnyű botlásból, és ez valóban így is volt.

A vitatott találkozó azonban korántsem volt olyan aljas, mint ahogy azt a világ elhitette. Kuhn történetesen az olimpiai játékok miatt tartózkodott Berlinben, amikor - mint akkoriban sok külföldi látogatónak, akik többnyire egyszerű emberek voltak - alkalma nyílt arra, hogy találkozzon Hitlerrel, akinek átnyújtotta a Bund illusztrált történetét. A Führer megköszönte neki, néhány kedveskedést váltottak Münchenről (Kuhn szülővárosáról és Hitler kedvencéről), és a beszélgetés 15 perc után véget ért. Bármennyire is ártatlan volt a találkozó, Bohle legnagyobb bánatára Kuhn óriási hitelességet szerzett az Egyesült Államokban. Emellett felkeltette több kormányzati nyomozó figyelmét is, akik a bundisták minden aspektusát átvizsgálták, a legkisebb jogi szabálytalanságot keresve, amivel kriminalizálni lehetne őket. Ahogy Diamond írja: "A McCormack-Dickstein szondázóknak (és) a külügyminisztérium tisztviselőinek gondot okozott az a probléma, hogy a bundisták nem sértettek meg egyetlen létező szövetségi törvényt sem. Az Amerika-ellenesség vádja egy dolog volt, annak bizonyítása egy másik. Homer Cummings, az Egyesült Államok főügyésze és J. Edgar Hoover, az FBI igazgatója vizsgálatot folytatott a Bund belügyeivel kapcsolatban, és 1938. január 5-én bejelentették, hogy a csoport nem sértett meg semmilyen szövetségi törvényt." Kuhn úgy vélte, hogy "az amerikai jogrendszeren belül kell dolgoznia, nem pedig ellene".

A Madison Square Garden gyűlés

Végül a Bundot sokkal kevesebben tartották olyan felforgató szervezetnek, mint

amilyentől Bohle tartott, különösen, mivel a nép neheztelése a bundistákról Franklin Rooseveltnél elnök háborúskodására terelődött át. A Bund egyike lett annak a sok hazafias csoportnak, amely hangosan ellenezte az Egyesült Államokat az európai fajvédők elleni katonai agresszióba való bevonására irányuló erőfeszítéseit. Ma már alig emlékeznek rá, miután 50 évvel a Hitlert a második világháborúért teljes mértékben felelősnek feltüntető könnyörtelen propaganda után a Ludlow-határozat egy Amerika-ellenes terv volt, amelyet F. D. R. 1937 elején erőteljesen támogatott a szövetségi bírói testület átszervezése érdekében, amely "nemzeti népszavazást írhatott ki a hadüzenetről". Ez azt jelentette, hogy a hadüzenet jogát, amelyet az amerikai alkotmány a Kongresszus kizárólagos előjogaként határoz meg, újságok szavazására bíznák. Más szóval, ha az újságírói és kormányzati demagógok elég hisztériát tudnának kelteni a közvéleményben, akkor az amerikai népet a leghalványabb ürügyekkel is belerángathatnák bármilyen háborúba a befolyásos, különleges érdekcsoportok, amelyeknek saját rejtett céljaik vannak. Tudván, hogy a Kongresszus határozottan ellenezte azt a vágyát, hogy országunkat olyan külföldi összefonódásokba vonja be, amelyekről George Washington óva intett, F.D.R. "a háború hátsó ajtaját" kereste, ahogy egy történész leírta. A Ludlow-határozat Rooseveltnél átlátszó kísérlete volt arra, hogy alkotmányellenes és indokolatlan agressziót kövessen el az európaiak ellen, akik azért harcoltak, hogy felszabadítsák népeiket a nemzetközi plutokráciától, amelyhez ő is tartozott.

A Fehér Házban lévő elszabadult ágyútól félő amerikaiak kezdtek komolyabban venni Kuhn elszigetelődési nézeteit, kezdve egy tömeggyűléssel a pennsylvaniai Readingben, amely 15 000 embert vonzott. Egy még nagyobb gyűlésre és a Bund legnagyobb nyilvános diadalára 1939. február 20-án került sor New Yorkban. A Madison Square Garden, amelyet kolosszális horogkeresztes transzparenszekkel díszítettek fel és Bund-jelszavakkal díszítettek, maximálisan megtelt az állam minden részéből érkező jegyfizetőkkel. Vadul éljeneztek, amikor több regionális központ egyesített fúvószenekara felcsendült a Horst Wessel-dal, a nemzetiszocialista himnusz. Miközben a zene és a taps betöltötte a nagytermet, nem kevesebb, mint 3000 egyenruhás O.D. rohamosztagos vonult tökéletes alakzatban a Madison Square Garden hátsó részéből a pódiumhoz, ahol Fritz Kuhn szólt a 22 000 hallgatóhoz. Mellette George Washington 30 láb magas képmása tornyosult, akinek születésnapját ünnepelték. A téma nagyon is időszerű volt, szembeállítva az első elnökünk híres "nincs külföldi összefonódás" politikáját az F.D.R. újabb külföldi háborúra irányuló nemzetközi cselszövésével.

A Bund-vezér arra figyelmeztetett, hogy a zsidó haszonlesőkből, faji szempontból

nemtelen plutokratákból és kommunista felforgatókból álló Roosevelt-bandának el kell pusztítania a Harmadik Birodalmat, mert Hitler olyan rendszert hozott létre, amely a német népet gazdaságilag függetlenné tette a külföldi tőzsdei befolyásoktól. A virágzó Németország elvesztése elég rossz volt a nemzetközi pénzemberek számára. De a külső nemzetek kezdtek kedvezően tekinteni ugyanezekre az elképzelésekre. Ha ezek átterjednek más országokra is, akkor a zsidók pénzügyi fojtogató befolyása a világra megszűnik. És ezek a többi nem zsidó állam, amelyeket szintén sújtottak a marxista nyugtalanságok, ráadásul vonzódtak a nemzetiszocializmushoz és a fasizmushoz, az egyetlen olyan ideológiához, amely elég erős ahhoz, hogy eltörölje a kommunizmust. Kuhn prófétai módon figyelmeztetett, hogy ha az amerikaiak belépnének egy háborúba a tengely ellen, azt katonailag talán megnyernék, de politikailag biztosan elveszítenék, mert a Hitler által eltakarított összes rossz feléledne, és veszendőbe menne, hogy Amerikát sújtsa. Az amerikai kormány kommunista beszivárgása lerombolná a szabadságjogainkat, a marxizmus áthatná az amerikai gondolkodást, és a nigger vademberek felizgatott és felfegyverzett hordái soha nem látott méretű városi bűnözési hullámokat indítanának el. Ahogy George Washington volt alkotmányos köztársaságunk atyja, mondta Kuhn, úgy Adolf Hitler a faji nacionalizmusunk atyja. A kettő nem zárja ki egymást. Ellenkezőleg, mindkettő kiegészíti egymást, mint az árja emberiség politikai és faji szabadságának képviselője.

Bár a Bund-vezér szavait sűrű német akcentussal mondta, amitől Emst Bohle zavarba jött, mégis elragadtatással fogadták. Többnyire! Beszédét néha megzavarták a találkozó megzavarására küldött kommunista bunkók. A rohamosztások csalódottságára és csalódottságára a tömeg tagjai, akiket feldühítettek ezek a magától értetődően marxista közbeszólók, gyorsan véres péppé verték a vörösöket, mielőtt az aggódó O.D. emberei kezet emelhettek volna rájuk. Szerencsére a lehetőségük később az este folyamán jött el: "Egy férfi, Isadore Greenbaum, áttörte a Kuhnt őrző O.D. embereinek sorát, és megpróbálta megtámadni a Bundesleitert. Az örök ráestek Greenbaumra, és lerángatták a színpadról". Ennél többet is tettek. Miután szinte eszméletlenül verték, letépték a nadrágját, még az alsónadrágját is, majd testtel és csupasz seggel a 22 000 néző elé hajították, akik kakofónikus röhögésben törtek ki a deportált zsidón. Greenbaumnak megengedték, hogy farkát behúzza kivonuljon a csarnokból a téli New York-i levegőbe.

"Egy milli tag 1940-ben!"

A Madison Square Gardenben bezárult a kör a hat évvel ezelőtti zsidógyűlölet-per után. Az ottani tömeggyűlése a Bund tevékenységének csúcspontját jelentette. A hatalmas nézőteret beborító számos feliratos transzparens között az egyiken ez állt: "Egy milli tag 1940-ben!". Lehet, hogy ez a cél Fritz Kuhn számára elérhetetlen volt, de hány követőt vonzott a Bund valójában? Furcsa módon senki sem tudja biztosan. Az Egyesült Államok II. világháborúban való hivatalos részvétele előtt a tagnyilvántartásokat állítólag maguk a bundisták semmisítették meg, megelőzve a szövetségi kormány náciellenes boszorkányüldözését. Diamond azt írja, hogy az O.D. Stormtroopers a teljes tagság egytizedét képviselte. Ha ez igaz, akkor a Madison Square Gardenbe kerülő bundisták számát megközelítőleg a New England-i régióhoz tartozhattak, további egyének pedig a Mississippitől keletre fekvő más főhadiszállásokból. További 1500-3000 fő alkotta a fennmaradó egységeket. A 4.500 O.D. férfi alacsony számadatával számolva durván 45.000 Bundtagot kapunk. Ezek olyan aktivisták voltak, akiknek minimális kötelességei közé tartozott a tagdíjfizetés, a gyűléseken való részvétel és az irodalom terjesztése.

A tagokon túl voltak nem regisztrált támogatók, szimpatizánsok, akik különböző, szabálytalan módon járultak hozzá a mozgalomhoz. Valószínűleg körülbelül negyedmilió ilyen személy volt, mivel minden tagra körülbelül öt támogató jutott; még ez is óvatos becslés. Ami azokat az embereket illeti, akik kedvezően viszonyultak a Bundhoz, és akik esetleg egy választáson a Bund jelöltjére szavaztak, ha erre lehetőségük lett volna, senki sem tudhatja biztosan. De kétségtelen, hogy több millió amerikai, a fent idézett számok alapján talán öt-tízmillió amerikai adta volna le szavazatát a Bundra. Egy ilyen széles körű támogatás és aktivizmus Amerikában örökre véget vet annak a kiszámított hazugságnak, hogy a nemzetiszocializmusnak itt soha nem volt népi követője. De amit a zsidók a nyilvánosságnak mondanak, és amit egymás között megbeszélnek, az két teljesen különböző dolog.

Miközben azt üvöltötték az elfogott hírmédián keresztül, hogy a Bund egy Amerika-ellenes "trójai faló", amelyet Hitler küldött, hogy elfoglalja az Egyesült Államokat, tudták, hogy ez a megtévesztés gyorsan elkopik a Bund hatalmas követőinek és az F.D.R. háborúskodásával szembeni sokkal nagyobb elszigetelődési ellenérzésnek a fényében. Hollywood és az újságok propagandája nem tudta megállítani a terveikkel szembeni növekvő népi ellenállást. Az FBI és a kongresszusi vizsgálóbizottságok kiszolgálói nem tudták legálisan felszámolni a Bundot.

Tárgyalás és bebörtönzés

A zsidók, akiket soha nem lehetett elriasztani a pusztá pogány törvényszerűségekkel, egy tapodtat sem tévesztettek, és a következő lépést tették a Szövetség ellen, hogy belülről felforgassák azt. Azzal, hogy a Szövetség vezetője egy rendkívül sikeres tömeggyűlést rendezett a zsidók saját New Yorkjának szívében, több chutzpát mutatott, mint amennyit a zsidók el tudtak viselni. Alig két hónappal a Madison Square Gardenben tartott gyűlés után a város kerületi ügyésze, a politikailag ambiciózus Thomas Dewey hamisítással és lopással vádolta meg. Dewey azt remélte, hogy a zsidók támogatását nyerheti meg közelgő elnökválasztási kampányához azzal, hogy keresztre feszíti főellenségüket. A sors iróniája, hogy Kuhn tárgyalása november 9-én kezdődött, a 16 évvel korábbi müncheni puccs évfordulóján. Ez ismét az önfeláldozás időszakának bizonyult.

Kuhnt egy képzett olasz-amerikai ügyvéd képviselte: "Sabbatino védelme kiváló volt, és egy ideig úgy tűnt, hogy Dewey nem fogja megnyerni az ügyet. Sabbatino vádiratai felemésztették a vádakat". A Kuhn elleni főbb vádakat, köztük a februári gyűlésből származó 14 548 dolláros bevétel állítólagos eltulajdonítását, ejtették. "Végül az ügy azon a vádon nyugodott, hogy Kuhn nem fizetett 500 dolláros ügyvédi díjat egy ügyvédnek, aki az előző évben hat bundistát védett a Német-Amerikai Települési Liga ügyében." A vád csekély volt, de a vád "megpróbálta meggyőzni az esküdtszéket, hogy bár Kuhn azt állította, hogy kifizette a díjat, valójában ellopta a pénzt (egy vacak 500 dollárt?!), és meghamisította az összeget a főkönyvi könyvelésben. Kuhn mindvégig fenntartotta ártatlanságát".

Valójában spártai életmódja és az értékes vegyészként eltöltött évekből származó jelentős megtakarításai nevetségessé tették, hogy ilyen alacsony összegű pénzt lopott el, ami nevetségesen ellentmondott a valóságnak. Ráadásul Kuhn egész élete a Bund volt. Semmi más nem érdekelt a munkán és a bajtársiasságon kívül, amit ez a szervezet nyújtott neki, Ahogy Sabbatino rámutatott, a férfi egész életében semmi sem utalt tisztességtelenségre vagy helytelen, legkevésbé sem bűnözői magatartásra. Éppen ellenkezőleg, az első világháborúban következetesen feláldozta magát a hazájáért, életét kockáztatta a müncheni puccsban, azután teljesen átadta magát a családjának és nem kevésbé fáradhatatlanul a Bundnak. Sem neki, sem a feleségének nem volt nagy háza, drága autója, zsíros bankszámlája vagy bármiféle luxustulajdona. De ez mégiscsak New York City volt, a zsidók Hitler elleni, régóta álmodott háborújának előestéjén. Így hát de-

cember 5-én Fritz Kuhnt bűnösnek találták és 2,5-től 5 évig terjedő szabadságvesztésre ítélték a Sing Singben.

A Bund vége

Amikor a japánok megtámadták Pearl Harbort, a Bund önként feloszlott. Ez volt az amerikai nemzetiszocialisták legsötétebb korszaka. Nemcsak arra kényszerültek, hogy hallgassanak, miközben honfitársaik tömegei vidáman fáradoztak, harcoltak és néha meghaltak, hogy megöljék fehér embertársaikat Európában, és lerombolják az óvilági kultúrát. Végignézték, ahogy az elmúlt hat év minden kemény munkája, álma, győzelme és reménye elpárologott a háborús hisztériában. A legrosszabb az volt, hogy a bundistáknak szemtanúi kellett lenniük a Harmadik Birodalom összeomlásának és a világszidóság visszataszító diadalának nemzsidó hasonszőrűek légióin keresztül. Az árja faji közösség példátlan korszakának fénye és az új fehér civilizáció ígérete eltűnt. Ezentúl a Nyugat hanyatlása az amerikai társadalmat éppen azok az erők rántották volna belső pusztulásba, amelyek ellen a bundisták oly sokáig figyelmeztettek. Ez volt a világvége kezdete, és ezt ők is tudták. Egy időre ez már túl sok volt nekik. A kétségbeeséstől elborulva George Froboese 1942. június 16-án önkezével vetett véget életének.

Fritz Kuhn szomorú sorsa

Fritz Kuhn is meg akart halni. Egy szövetségi börtönben sínylődött, a külvilág elfelejtette, az örök és a rabok egyaránt megvetették. Még a felesége, Eisa és a gyerekek is eltűntek, visszatoloncolták őket Németországba. Senki sem volt magányosabb. A börtönben megfosztották állampolgárságától, majd a háború után deportálták. Betegségtől szenvedve 1946 áprilisában szabadult. Utoljára a Harmadik Birodalom dicsőséges napjaiban látta hazáját, amelynek nagy része még mindig romokban hevert a háború után, amelyet megpróbált megakadályozni. Visszatérve szülővárosába, egy kis gyárban talált munkát, mint ipari vegyész. A zsidók bosszúvágya azonban még mindig nem csillapodott, és alig egy év szabadság után a bajorországi ügynevezett "nácizmustalanító" tisztviselők ismét letartóztatták az az átlátszóan hamis, teljesen megalapozatlan váddal, hogy szoros kapcsolatban állt Adolf Hitlerrel, amit a megszálló hatóságok bűncselekménynek minősítettek.

Kuhn-t az amerikai háborús bűnösök nyomozói a dachau koncentrációs táborba zárták határozatlan időre. Egy fiatal lány, Hedwig Munz, aki az amerikai légierő

ottani létesítményében dolgozott, megsajnálta a betegeskedő, a gondozástól és a rossz bánásmódtól korát meghaladóan megöregedett férfit, és kézen fogta a tábor bejárati ajtaján át. Hedwig iránt úriemberi hálát mutatva, mégis közömbösnek tűnt saját váratlan felszabadulása iránt. Hat hónappal később a szívtelen tisztviselők nem tanúsítottak ellenállást az elfogása ellen, és a tél beálltával visszavitték a fűtetlen Dachaubába. Végül 1950-ben engedték el, arra biztatva, hogy menjen haza és haljon meg. Tíz év fogság valóban megtépázta korábban erős fizikai állapotát. Fritz Kuhn ötvenöt éves korában, 1951. december 14-én, kedvenc karácsonyi éneke, a "Csendes éj" hangjaira hunyt el Münchenben, a szülővárosában, ahol ő és ideálja született.

Halála gyakorlatilag észrevétlen maradt a világ számára, amely akkoriban mással volt elfoglalva. Fiatal amerikai katonákat öltek meg nem fehér kommunisták Koreában, az első háborúk hosszú sorában.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLÄNDER- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

ÚJ REND
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Frontjelentés
Interjú Mollyval**

Harmadik rész

NSK: A jelenlegi projektjeit nyilvánvalóan filozófiai és művészeti vonatkozásként.

Kértem, írja le, hogyan vélekedik az ilyen témáknak a politikában történő hatásváról.

Molly: Adolf Hitlerre és az Emberiség Hadseregére
(www.mourningbeancient.com/
truth.htm) koncentrációk. Most 21 oldalnál tartok, és még nagyon sok tennivalóm van. A második világháború tanulmányozása az információk abszolút alánemzése. Az ember információt keres egy dologról, és talál meg két dolgot, amit kulcsnak kell. Kicsit olyan orvosi, mintha régebb lenne, aki feltárja az eltemetett múltat. Egy olyan múltat, amelyet inkább nem szeretnénk felidézni hozzá. Ismét az internetek.

 the NEW ORDER
Number 176 (2021) Founded 1978 April 26, 2022 (12)

The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Reichlich Klumler

Translated from the 3rd Reich Original

Julius Streicher Der Hitlers Fiktiver Buch

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Hoffmann

Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!